

СЛАВЯНИКЪ

ГОДИНА IV.

Русчукъ 4 Юни 1883.

БРОЙ 93

Излиза два пъти въ седмичата всѣка:

Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рубли зови.
За шест месеци 3 ср. рубли . . .

Сичко, което са относя до вѣстника, подпиша са направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма го са приематъ.

Ръкописен пазарь се непрѣщаетъ.

За Обявления се заплаща:

За всѣки редъ при прѣвъ пътъ 20 стот.

За " " " втори пътъ 10 "

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

Още 7 броя и „Славянинъ“ свършила и четвъртата си годишнина. Желающитъ да получаватъ вѣстникътъ ни и за напрѣдъ, умоляватъ се да явихтъ адресътъ си точно и ясно въ редакцията като внескатъ и опредѣлената му цѣна.

„Славянинъ“ за идущата година ще излиза на по-голѣмъ форматъ пакътъ два пъти въ седмичата, всѣка: срѣда и събота.

Цѣна: за година 18 лева, — за половина година 10 лева, — за три месеци 6 лева (срѣбърни).

Умоляватъ са приятелите на нашата бедна журналистика, да се потрудятъ за распространението на „Славянинъ“, като поканитъ своите лични приятели, да се запишатъ за абонати на вѣстника ни, отъ което единствено зависи съществуванието му.

* *

Много пъти се е казвало, че не може да бѫде нарѣдено онова домакинство, което сами домакинитѣ не могатъ или не щажтъ да уредятъ. Като повтаряме тая истини еще веднажъ, ний призоваваме вниманието на нашите слѣдници българе върху нея и имъ напомняме, че уреждането на нашата млада държава зависи само отъ насъ, българетѣ, и че цѣль свѣтъ нищо не може да ни помогне въ това отношение, ако ний сами не си направимъ силитѣ и не се заловимъ за тая работа съ всичката ревност на нашата душа, съ всичкото самоотвержение на нашето отечеством любие. Каквите и да бѫдатъ хората, които ний викаме и ще викаме на помощъ; каквите и да бѫдатъ тѣхните способности, полза отъ тѣхъ не може да излѣзе за нашето отечество, както нѣма полза отъ таквази помощъ за оногози, който не може да стои на своите крака и не може да управи своите стѣжики. Водачите на таквази хора не могатъ да забравятъ себе си и да водятъ беспомощните само нататъкъ, на кѫде искатъ послѣднитѣ. Таквози самоотврѣжение не се срѣща днесъ и у едноутробните братия. Днесъ и между таквази братя, водимъ и водачъ, всѣко- га волята на водача ще надвижа, каквото сме видѣли и виждаме на опитъ всѣ- ки часъ.

Това като е почело да се разбира вече отъ много българе, на всѣкаждѣ изъ нашето отечество сж се усилили надеждата и желанието за едно съединение на добритѣ българе въ едно, съ цѣль да се направятъ усилия и опити за самоуреждане на България, която прѣди еще да стѣли на нозѣтѣ си, стана играчка на неправилни упѣтвания. Съ малки исклю-

чения тѣзи усилия сега се желаятъ не само отъ нѣкои либерали, или консерватори, а и отъ всички разумни съотечественици безъ разлика на партия. У всичкитѣ днесъ прѣобладава една мисълъ — мисълъта, че е време да се заловимъ да наредимъ държавните си работи, държавното си домакинство по единъ начинъ, който ще даде еднакво спокойствие и еднакавъ рахатлажъ на всичкитѣ граждани. Всички сж се днесъ уѣдили, че до сегашнитѣ ни луткания ту въ една, ту въ друга страна са били нещастни опити, отъ които не е излѣзла за отечеството никаква друга полза, освѣтъ печално уѣждение, че еще не е найденъ пътъ, който ще изведе всички ни къмъ мѣстото, гдѣто трѣба да търсимъ щастието и спасението на отечеството си и на самитѣ себе, като граждани на туй отечество. Днесъ многома се увѣриха, че туй спасение не е въ несъгласията и въ безнорядъците, и хиляди сили, сили скромни нѣ сигурни, са готови да поддържатъ онѣзи, които, като оставатъ нѣкои крайности на страна, ще се рѣшатъ да тръгнатъ по пътъ на умиротворението, на доброто споразумѣніе, на таквази уреждане, което е повече съгласно съ състоянието на нашия народъ и което, по тая причина, ще уѧчи най-добре нашата млада държава. Една голѣма частъ отъ жителите на нашите градища, отъ либерали и консерватори, вече поченѣ да разбира, че не въ минутците, подпомагани извѣти, тържества на тая или онай партия у настъсто спасението на нашето отечество, а въ онзи порядъкъ и въ това съгласие, които ще излѣзатъ изъ съвѣтуностита на българските общи интереси, припознати и обѣщани въ порядъкъ, общеприпознатъ и пригоденъ не само за консерваторските или либералските въззрѣния, ить за общите права на всичките граждани. Тая частъ отъ гражданетѣ не може да не види, че въ идеалитѣ и дѣйствията на нашите партии има нѣщо правилно, но има и много неправилно. Тя не може да не съгледа, че при нашинето поставяне на въпроситѣ, има раздвоеностъ не само между партия и партия, пъ и въ оцѣненията на ежидитѣ дѣйствия отъ ежидата партия, и не може да не жалѣе за таквози състояние на работите. За беспристрастните хора не можатъ да бѫдатъ добри извѣстнитѣ противурѣчия, ако ще би тий да ставатъ и во името на свободата. Тѣзи хора не могатъ да разбератъ напримѣръ между другото и ежидующите дѣйствия, които се даватъ за подвиги въ името на свободата: 1) защо пълномоцната, които едно Обикновенно Народно Събрание даваше прѣвъ 1880 г. на пѣкни министри, се считаха и приемаха за правилни, а пълномоцната отъ 1 Иулия 1881 година се осмѣждава като неправилни и беззаконни, ако и удобрени отъ Великото Н. (? р.) Събрание; 2) защо при изборите на членове за Държавни Съветъ

да се поставятъ извѣстни кандидатури и да се мисли, че калето трѣбalo да се прѣзема отвѣтъ, а съдѣтъ несполучката на кандидатурите да се обявява, че калето трѣбalo да се прѣзема отвѣтъ и за това да се прибѣгва до помощъта на един, ту на други генерали; 3) защо . . . Ний не ще продължаваме тѣзи защо, понеже цѣлата ни не е нито погрѣшилъ си да изброяваме, нито взаимно да се обвиняваме. Ний съ болка на сърцето казахме и това малкото само и само да подтвърдимъ думите си за това, че мислящите и беспристрастните българе почеватъ да гледатъ иначе на досегашните работи, че тѣ сж готови да поддържатъ съ всичкитѣ си сили онѣзи, които ще се опитатъ да извадятъ тѣзи работи отъ лъжливий кръжъ и ги поставятъ на по-добъръ пътъ, на пътъ не на мнимодостигнатъ вече нѣкакъвъ си прогресъ, а на постоянното и цѣлѣобразното развитие. За тѣзи хора не е толкози важно, какъвъ ще бѫде направената съ тая или онай мѣрка, съ тоя или онзи днешенъ законъ прогресивна скакча, а до колко тя обеспечава по нататанинъ искончавъ прогресъ на тая частъ, която мѣрката или закона устроиava.

Таквози като є настроението на множество граждани, на най-здравата може би частъ отъ народа, неоцѣнима заслуга на отечеството ще направятъ онѣзи, които взиматъ волята и авторитета да извикатъ туй настроение напрѣдъ и като прѣзематъ чрезъ него калето отвѣтъ, да поставятъ държавните работи на таквази почва, която ще исключи не само сегашните неправилни дѣлания и ожесточени гонения тамъ, гдѣто трѣбва да има съгласие и поддържка, ить и ще затвори вратата на всѣко повръщане назадъ и на значителни уклонения въ страна, защото по този начинъ ще се онциожи и онова печално заявление, което еще въ Търново раздѣли консерватори отъ либерали и което иначе всѣкога ще служи за поводъ на важни недоразумѣнія.

Положението е на онѣзи, които съумѣятъ да прѣгърятъ това настроение и да избавятъ страната отъ по голѣмо развращение и отъ развали. Нѣма ли у настъсто хора да желаятъ добро име и благословиенъ на народа? Отъ Князъ ли, отъ министрилъ ли, или отъ самитѣ партии излѣзе таквози гѣщо, то ще бѫде добъръ притето и ще даде почетно мѣсто въ Народната История на причинителя.

и.

!!!

По поводъ на едно „Окръжно“ отъ читаемото министерство на Народното Просвѣщение до окръжните училищни инспектори, обнародвано въ „Държавенъ вѣстникъ“ брой 49-и съ което ежидното министерство привлича вниманието на послѣдните щото, „при честите срѣща-

ния съ учителите да ги увънчават възможността да съ стрѣмятъ да съ удържатъ на висотата на учителското си призвание, да избѣгват всички участия въ политически борби и да имъ припомняватъ, че именно съ усърдоточаванието тъхната дѣятелност, исклучително въ кръгът на учебното дѣло, тъ ще могатъ да принесатъ истинска и неуспорима полза на папето възера да се отечество", казаватъ по поводъ на сѫщото "окръжно," нека ми бѫде позволено да кажа и азъ нѣколко думи върху това.

Азъ не съмъ на мнѣніе да критикувамъ съдѣржанието на "окръжното," защото то е по естество таково, което има въ себе си добаръ принципъ на наставление и припомняване на народните учители, да не излязатъ изъ кръгът на своето учебно дѣло; но отъ друга страна, ако земемъ въ съобразжение днешните временни обстоятелства и причините, които сѫ докарали народните учители до това завидно положение относително тѣхното великолѣпно значение въ обществото и ограничението, съ кое то, отъ прѣвратътъ насамъ, се ограничаватъ, да нематъ никакви права поне една добра думица да издуматъ дѣто трѣба, за запазване на народните правдии, тогава, нема съмѣнѣние, че лице излѣзе на яве това: не че народните учители сѫ подпълно партизане или зарезани съ партизански чувства, спорѣдъ както нѣкои окръжни управители мислятъ за тѣхъ, но че това е произлезнало като клѣвета пакъ отъ тѣзи, които не имъ иде на гайдата, да глѣдатъ народните учители съединенъ съ обществото, който да го опхтва по пътя на истинския напрѣдътъ.

Нѣма никакво съмѣнѣние, че единъ свѣтъ народенъ учителъ, никоги нема да запемари своята дневна учителска работа, на посль да ся ограничи исключително да слѣдва партизанството или да са запимава съ политически работи, това, което нему никакъ не принадлежи; той знае распределението на своята работа, грижи се да ю не остави надире, но отъ друга страна има и таково време, когато той, като народенъ учителъ, размишлява и за самийтъ народъ, отъ когото се храни, облача и живѣе, да му покаже нѣкои практически начини и срѣдства, съ които да може да запази свободата си и ю тури на здрава основа за дѣлгото съществуване. Въ това отношение, народните учители грѣшили?

Но, спорѣдъ както казва Бѣлгареката пословица: покрай сухото дърво гори и сурвото." Ако да е имало или има изъ нашето отечество такива миними народни учители, които повседневно да сѫ ся занимавали или занимаватъ съ партизанство, а съвонѣтъ училищни работи съвръшенно да занемарватъ, това не иде да докаже, че всичките народни учители сѫ такива не, това неможе да ся приеме за фактъ. Така сѫщо да има и нѣкои отъ народните учители, дѣто да ся отпусноватъ чакъ до тамо, щото да виншаватъ на съвонѣтъ повѣрени народни дѣтища идея на партизанство и раздѣление; наистина, подобни учители тогава незнайъ що праватъ. Но за вѣрванѣ ли е това? Ако да има такива, тогава тѣ сами по себе си сѫ осаждаватъ; тогава тѣ ся представляватъ прѣдъ учениците съвѣтъ като такива, въ които не сѫществува никаква способность и знание отъ истинското вѣспитание!! Да, такива и нѣкои осаждаваме.

Слѣдователно, многото прѣчкания

срѣдни учителите, които сѫ ся повдигали въ папето отечество сѫ повече сълѣдствие, както по горѣ казахъ, отъ тѣзи, които слѣдватъ егоистични цѣли и които при това неможатъ да мѣтятъ бистрата вода както требва прѣдъ очите на истинопародните учители!

Жалко е наистина това, за дѣто ся запушва народното чувство сѫществуващо въ сърдцето и душата на народните учители отъ лютия димъ на егоизмътъ и инатътъ! Жалко и прѣжалко е това! Да, на един извѣстни по съсловия личности ся дава законно право да говорятъ и да правятъ всичко спорѣдъ глѣдането на очите си и желанието на сърдцето си, а на други напротивъ ся отнема! По никакъвъ начинъ неможемъ да си обяснимъ, защо и за какво това да е така. Днесъ за днесъ народните учители е връзанъ съ деветдесетъ и деветъ вѣлици: нито му ся дава право да бѫде избранъ отъ народа за депутатъ, нито поне да говори върху нѣкои жизнени обществени въпроси и работа, ни пицо! Но кой с виноватъ на това? министерството на Народното Просвѣщеніе ли? Не; но временните обстоятелства сѫ криви! Дано не бѫде все така!

С. Прогорелецъ

Искреновъ.

Знаменитостта на града Велико Тѣрново въ историческо отношение. (продължение)

Да се завръшимъ пакъ къмъ церквата св. 40 мѫжениковъ. Между горѣпомянатия прѣходъ или предверие и церквата, има една доволно голѣма врата; сѫщо и между него и парадия входъ или порталя; вратите впрочемъ сега не сѫществуватъ, но само мѣстата имъ въ зидътъ. Въ той престоръ е имало и една малка врата отъ къмъ сѣверъ, но че турцитъ бѣжъ ѝ запушили и слѣдъ освобождението ни тя се отпуши, постави се една жалѣзна врата, и сега само прѣзъ нея се влиза въ черковата; понеже онъ къмъ пътя що бѣха отворили турцитъ, ти се запуши. Парадния входъ или порталя презъ който е влизалъ царь Иванъ Асѣнь II, и другите по отпорири царе и велможи и болѣрите се построени почти направо срѣчу олтаря; е слѣдователно на западната част на черковата. Ние споменахме по горѣ че турски шейхъ или дервишъ който бѣ поставенъ за да надзорава и да варди тогавашното тѣко, бѣ преобрѣналъ той параденъ входъ итъ бана и за тая цѣль, той бѣ запушилъ вратата между него и предверието съ тухли, а си бѣ отворилъ входъ презъ еднин прозорецъ отъ къмъ южната частъ. Тоя отлично, и за оново време прекрасно устроенъ параденъ входъ е $7\frac{3}{4}$ метра дѣлагъ и $4\frac{3}{4}$ широкъ. Направата на той параденъ входъ или порталъ е готическа и много хубаво изработена отгорѣ има 3 кевгиоридни извѣти отъ тухли и въръ изработени постройки, и ние вѣрваме че такивато извѣти кевгиоридни постройки трѣба да е имало и въ предверието и въ самата церква; и надъ тѣхъ трѣба да е бѣлъ построенъ и покривътъ имъ. Тая церква слѣдователно е представяла тогава единъ много красивъ и великолѣпенъ изглѣдъ Къмъ западъ има парадния входъ 7 прозорци отъ разни величини отъ хубава готическа постройка, и симметрически расположени. На западната зидна и отзади стѣна въ средата имало е голѣми парадни врати които турцитъ запушили; но като се разглѣда добре отъ отвѣжъ, отъ къмъ рѣката Янтра, вижда се много ясно мѣстото имъ; се вижда даже че тия парадни врати, сѫ били построени малко на навѣгъ въ зидната стѣна. А понеже сега се вижда мѣстото това на дувара (или западната стѣна) на дѣто са били построени парадните врати доволно възвишени отъ земната повърхностъ: то се увѣрява, и спроведчиво, че тамъ е имало натрупана прѣстъ заобиколена съ малки каменни зидове; тѣ що най отгорѣ се е представявала едно равнище, на което се е излизало, разумѣва се, посредствомъ едни каменни стълпала. Това равнище е било на една урвень съ парадните врати. По горѣ ние споменахме че близо до церквата св. 40 мѫжениковъ трѣба да е имало единъ мостъ надъ рѣката Янтра, чрезъ който е имало едно съобщение между резиденцията на царистъ що е била на Трапезица и церквата св. 40 мѫжениковъ: основанъ на пътъ що води отъ отвѣжния брѣгъ на Янтра на нагорѣ къмъ Трапезица. Това наше предположение се потвърдява еще по много и съ това: че като се е построилъ тоя мостъ води ѝ отъ къмъ Трапезица можише да се влѣзи въ парадните вра-

ти на церквата, които сѫ близо до брѣгъ на рѣка Янтра, понеже отъ друго място отстърани, по сгражнитѣ урви, това бѣ невъзможно. Тоя мостъ трѣба да е билъ построенъ или срещу парадния входъ на церквата, или отстърани ѝ му, по-близо до него. Тѣ що като са минували царистъ и велможи имъ по тоя мостъ влизали са право въ парадните врати на церквата. Това е поне нашето скромно мнѣніе, и мислимъ че и другоаче не е било нужно да се строи горѣпомянния прекрасенъ параденъ входъ. Той входъ има при това и отъ дѣвѣтъ страни къмъ сѣверъ и къмъ югъ по една малка врата, чрезъ кои врати или сѫ влизали други граждани или сѫ били построени симметрически за хубавинъ, съобразно съ готическата постройка на парадния входъ; но тия малки врати, както и нѣкои прозорци турцитъ ги запушили вижда се когато сѫ преобрѣна той параденъ входъ на бана. Ние по горѣ забѣлежихи че тукъ въ Тѣрново се говорише и се говори че отдѣлението на парадия той входъ е служило като отдѣление на черковата за женитѣ, но това не е справедливо, даже и не може да се приеми по разни уважителни причини. Разказва се при това че надъ предверието или претворътъ е имало една висока постройка за камбани (камбазрия), но спорѣдъ както и по горѣ са забѣлежи: всичко е тамъ тѣхъ перестроено, че сега не се виждатъ никакви слѣди отъ нечия.

По горѣ се упомяна че къмъ сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на тѣхъ. Огъ това ясно се доказва: че каменорѣзното исклучително между бѣлъ мраморъ и сѣверната част на сѫщата церква е имало на отпредната ѝ част къмъ дворътъ и една голѣма врата и отъ дѣвѣтъ имъ страни други дѣвѣ малки врати, но тѣ сѫ били запушени отъ турцитъ спорѣдъ както това ясно се вижда; при това имало е и единъ нартикъ предъ черковата, който трѣба да е билъ отлично построенъ; и той трѣба да е ималъ отъ отпредъ 6 мраморни бѣли стълбове; тѣ вѣчъ не сѫществуватъ, но подножията имъ (податалитѣ имъ) сѫществуватъ и до днесъ. Тѣ сѫ теже отъ бѣлъ мраморъ и сѫ прекрасно обработени съ много хубави рисунки и цвѣти; тѣ сѫ врѣзани исклучително на

вива археологически писания. Разказа ни се че тая плача съ била намърила въ церквата тая.

(Слѣдва).

ДОБРУДЖА.

Г-н Редакторе

Прѣди нѣколко дена са разнесоха изъ града ни, отъ Градското ни Управление, двѣ публикации, колкото остири, толкова и не прилични (спорѣдъ мене) на едно Конституционно Управление каквото е напето, романското, на което ужъ му „завиждали много народи“! (виж. Кн. Пр. 14 ⁹/вр. 1878).

Първата публикация е относително фирмите, които се написани на разните язици надъ нѣколко дюгена. Тя почва така: „Като имамъ прѣдъ видъ малкото уважение на романския Язикъ . . . и пр. и пр. Gonforme. (еди-кой) Articol si legea, извѣстявамъ па всички Г-да, да си промѣнятъ адресите на дюгените и да бѫдатъ написани „numai în Rumânește și la Rumânește“ т. е. „само въ романски и на романски“. Отъ тѣзи думи „въ романски и на романски“, азъ разбирамъ, че не само трѣба да бѫдатъ написани съ романски букви, нѣ и да иматъ на края си романското окончание „scu“ вмѣсто Българското „овъ“, като напр. „Петровъ“ да стане „Петре-ску“ („Petrescu“) и пр.—пѣщо, което ще бѫде като единъ вѣнецъ на романизма, който са сътворѣни на безосновна почва. Азъ неможа да си обясня защо става тукъ тѣй, когато не само въ по-главните градища изъ цѣла романия, като Галацъ, Букурещъ и пр. са намиратъ надписи на разни язици и за тѣхното промѣнение даже не са с помислило тамъ, нѣ и въ една монархическа държава па да ли е ставало дума за подобно пѣщо. Тѣй като е, виждаса, само напата Добруджа е осаждена да иши горчивата чаша на романскиятъ фанатизъмъ и на лейниятъ вратъ романскиятъ „Хеокюмлюкъ“ да испитва своята власть, както едно врѣме турските яничери, когато са искали да видятъ ятаганите си рѣжатъ ли или не, съ ги испитвали на беззапитните Български вратове, безъ да си помислятъ, че посѣдните не са нѣкое бездушно вѣщество, или животно, а съ като тѣхъ човѣци!

Ако помни добре, пѣщо прѣди 3—4 години, именно когато Н. В. Кралъ щѣше да посѣщава града ни, появилъ се беше такъвъ вѣпросъ, безъ обаче, да имаше сегашната си сила, и като неможи да са осѫществи тогава, останалъ беше до днесъ мъртавъ. . . Сега, като зе да са разчува че Н. В. цѣль да посѣти насъкоро пакъ града ни, то, тоя вѣпросъ изново въскръсна, обаче, както казахъ въоруженъ съ по-голѣма сила за неговото осѫществование. Незнамъ, дали любимиятъ ни господаръ мрази всичко „чуздо“ и желае да глѣда и вижда „всичко и само романско“ та за това става такова прѣобразуване прѣди неговото дохождане, или пакъ нашите градски Управители, искатъ съ това да покажатъ прѣдъ Н. В. геройската си способностъ, съ която служатъ на великиятъ романски идеалъ „пороманчването на Добруджа и нейното цивилизуване и да приематъ за тази си способность отъ Н. В. едно голѣмо „grant mersi“!

Наблюдението за точното испълнение на тѣзи публикации е възложено на полицейските власти, а срока за нейното осѫществование е до единъ мѣсяцъ. Слѣдъ истичанието на тоя срокъ,

не испѣлните ли на тоя приказъ и противостоящите публици да бѫдатъ „изложени на шрафъ и придадени на сѫдъ, conform Articol si legea“.

Тула . . .

Безпристрастный

ДОБРИЧСКИ.

Етрополе 28 Май 1883 г.

Г-н Редакторе па в. „Славянинъ“!

Въ името на справедливостта, молимъ Ви най-убѣдително да помѣстите въ единъ отъ близките брошури на листътъ си по долната статия:

„Истената вѣкога ще остане истена.“

Прѣди нѣколко дена по пощата изъ София се получи въ градецътъ ни Етрополе на нѣколко разни адреси една брошура подъ назование „Нѣколко думи върху положението на обществените работи на Етрополци и външното или външното въ тѣ на Илия М. Вълчевъ“, издадена ужъ отъ нѣкое си дружество „Братско Съгласие“ изъ градъ Етрополе, издание първо 1883 год. Таа брошура макаръ че говори сама за себе и изважда на явѣ въ цѣлостъ иската подла цѣль наг-да нейните автори, Етрополското бивше училищно настоятелство, заедно съ поличните граждани, счита за свой дѣлъ да обяви чрѣзъ печатъ че въ Етрополе, кито е съществувало нѣкога, нито пакъ сега има дружество „Братско Съгласие“ и многопочитаемъ господъ издаватели на брошурута въ отношение на тая си голѣма измѣдрувана хитростъ се явяватъ колкото смѣши толко-зи и глупави. Етрополското население се пита и него въ дѣлъ съ да пита: кое е това дружество? гдѣ се намира то? и не е ли то нѣкоя останка отъ извѣстния въ София български клубъ? Съгражданите ни Илия М. Вълчевъ ако се сѫди отъ самитъ му дѣла, дѣлъствително той е вѣкога работилъ, като истински либералъ и горѣщъ защитникъ на принципътъ, поддържанъ отъ либералната партия, и за това да си позовляватъ вѣко си безъвѣстни господи зловамѣренни бездѣланци, да изопачаватъ цѣла масса факове, да лъжатъ най-безобразно и да нападатъ най-честивътъ дѣлицъ и патриоти, това е повече отъ срамно, повече отъ безчестно. Добрините, които Илия М. Вълчевъ е направилъ въ растояние на петъ шестъ години, на родното си място Етрополе, говорятъ доста красноречиво, за този много-заслуживши патриотъ и господъ издавателъ на брошурута, нѣка бѫдатъ увѣрени, че каквото и да сторятъ и до каквото срѣдства и подности да прибѣгватъ, съ нищо не могатъ намали извѣршението отъ него благодѣяния, които не само ще останатъ за всегда незабравими между благодѣтелствуваното население, и даже ще служатъ, като назидание отъ истински патриотизъмъ, който вѣка си исповѣдамъ, самата истина е рѣдкостъта, между нашите българи. — За да може човѣкъ да си истилкува, като какъвъ родъ хорица трѣба да е съ онѣзи личности, които съ си позволили да напишатъ и издадятъ прѣдѣтната брошура, достаточно е да се знае че Илия М. Вълчевъ, както прѣдъ войната така и слѣдъ освобождението ни, е учителствувалъ въ градското ни народно училище, като прѣподаватъ и като надзиратъ въ градските ни училища доброволно и безъ никаква заплата и цѣли три години; той е извѣршилъ много повече отъ другите учители, на които сме плащали 12 и 15 хиляди гроша. Прѣзъ 1878 год. капиталътъ училищентъ, които са члене съдъвамъ 13,000—14,000 гроша до края на 1881 год., подъ вѣщото ржководство и не уморна дѣятельност на сѫщия Илия М. Вълчевъ, достигна до 1000 турски лири съ искключение на сумитъ, които съ израсходени прѣзъ това врѣме за обѣржане училищата ни съ бюджета отъ 60—65 хиляди гроша годишно. Въ голѣмитъ си старания да създаде имеющитъ сега капиталъ, основенъ (1000 лир. тур.), Вълчевъ не е ималъ ни трудъ, ни врѣме и всяко това той е извѣршилъ съ не малъкъ ущърбъ отъ своятъ си частни работи. По-голѣмата частъ отъ помѣнѣтъ капиталъ е събрана отъ турски имущества, които Вълчевъ съ двама трима граждани, закупуваше подъ аренда отъ мѣстното окрѣжене съѣтъ и каквато полза съ извадеше отъ тѣхъ, той ги отстъпваше за училищната касса, като неприемаше даже да му се повърнатъ и разноситъ, които прѣскаше по тази работа. Освѣнъ това Вълчевъ, които имаше купенъ единъ турски чифликъ въ Етрополе за 300 пола макаръ че му прѣлагаха отъ околните села 200 пола печалба да имъ го продаде, той отхвърли печалбата и всѣки другъ интересъ и го даде за градските ни училища съ сѫщата цѣна, както го бѣше купилъ, като при това прѣчака, училищното настоятелство за получаванието на парите си една и половина година.

Тукъ бихме могли да изброимъ още нѣколко на приведенитѣ фактове, итъ вѣка се задоволимъ съ толкова и въ заключение да спомѣнемъ на вѣко, че колкото и каквото процеси сме имали училищи, Вълчевъ вѣкога ги е приемалъ и е извѣршивалъ съ голѣма готовностъ безъ да му са е дало обаче до сега за

това нито счупена пара, макаръ че му са е обѣщавало възнаграждение. Такъвъ е въ кратки чърти съгражданътъ ни Вълчевъ и гда издателъ на брошура, които и да е тѣ, не съ друго нищо освѣнъ хора искатъ, хора лъжи, стоящи по-долу отъ най-ниските безъвѣстни твари човѣчески, които могатъ да са намѣрятъ само измѣжду извѣстните новодошли въ отечество то ни, които иматъ беззочивостта да са титулуватъ и минаватъ за благонадѣждни!

Етрополски бивши училищни настоятели:

(Етрополски граждани: слѣдватъ 53 подписа).

Добрич 27-и Май 1883 г.

Като метне човѣкъ единъ поглѣдъ на цѣлата върволяца отъ Добричски Околийски Началници, бивши и настоящи, съ исключение на покойния Шиваровъ, на подвигитѣ, които съ тѣ направили, на тѣхната способностъ и характеръ, и на недобрите спомени, които са оставили и оставятъ, както ще види читателя отъ долу изложеното за настоящия Околийски Началникъ Телемахъ, идва до заключение наше послѣднѣ, или че наши бивши министри на вътрѣшните дѣла съ били съставили мнение, що градъ Добрич трѣба да бѫде населенъ съ български Патагонци или, че този градъ е единъ отъ тѣзи български градища, на които неможе да се угоди.

Хора, които не са живѣли въ този градъ, и които не го познаватъ отъ близо, щажтъ да вървятъ посѣдните; но стига само да живѣве въ него, да се запознае съ хората му и човѣкъ ще види, че причината е въ назначението на лица, които немогатъ да владѣятъ себе си, камоли 70000 хора отъ разни нации.

Какво виждаме въ намѣстника на покойний Шиварова, на когото добрите дѣла и днесъ се споменуватъ отъ гражданите? Изчислява се по нетактичностъ, привишене властъ и пр. Кой дойде да поправи тоя недостатъ? Прочутия К. Павловъ, който е даванъ нѣколко пъти подъ сѫдъ за злоупотрѣбление, и на послѣдните отъ Варненски Военни сѫдъ за покровителство разбойници въ Добричката околия, благодарение на покровителството на бившиятъ Министъ Начевича. „Слава Богу! каза наслѣднието, като види примѣстванието на Павлова; Министерството на послѣдните ще се смили за тая многострадална околия.“ Но що виждаме? Назначи се Телемахъ, бившиятъ Русенски Околийски Началникъ единъ отъ първите герои на скандала, произведенъ въ Русе съ уважаемия отъ цѣлъ свѣтъ старецъ Д. Цанковъ. На 3-и денъ още отъ извѣдните си цѣль градъ: чрѣзъ една дописка въ призраното вѣстниче „Българинъ“, той нападна и чиновници и граждани и градски съѣтъ и всичко, съ една дума той представи себеси за лице, които природата трѣбаше да създаде за да потече въ Добрич медъ и масло. Неговата необузданостъ нѣмаше край. Отъ общинското управление направи едно управление не годно за нищо, а само за испълнение на своите каприции и необимисленни распорѣждания; намѣси се въ избирателното право на гражданинъ: изгуби достолипето на длѣжността Околийски Началникъ, като расправише своите гешети извѣршени въ време окупациите и то гдѣ? въ крѣмитѣ. Гражданинъ търпяха, но и търпението си има граница. Послѣдниятъ скандалъ, който дойде, като вѣнецъ на всички извѣршени негови дѣла, принуди наслѣднието да се оплаче тамъ дѣто трѣбаше. Ето въ що състои:

„Гарга съ гарга се събира; казва българската пословица. Разбира се нашиятъ Телемахъ трѣбаше да се събере и запознае съ Димитра Иванова отъ рода на Шивачевци, Манафовци и пр. съ тогози Иванова, който маналата година тѣкмо по това време (Панайра), бѣше се съгласилъ съ К. Павлова да почерниятъ М. Крившикова, бившиятъ Телеграфо пощенски началникъ, прѣдъ Министерството Начевичъ Грековъ, тѣлъ като той е ималъ смѣлостта да не бѫде тѣхно мекере за да имъ издава депешитѣ. И благодарение на Г-на Бабаджова Варн. Телеграфо пощенски началникъ „на иѣмание въ България фабрики за телеграфисти, минициантѣ на тѣзи личности“ не успѣха. На 16 того тѣзи двама нови приятели въ Панайра прѣдъ оката съ хубавото бѣло винце си приказвали, и когато вече половиниците се увѣличили, ги нѣ Д. Списаревски случайно минува прѣзъ тамъ, и билъ повиканъ отъ Телемахъ да сѣдне съ тѣхъ. Телемахъ незакъснѣлъ да похвали Списарева прѣдъ половина си приятелъ, че ако и да билъ либералъ, той не се повелъ да направи митингъ за въ полза на настоящето Министерство, и благодарение на Телемаховите убеждения подобенъ митингъ нестаналъ тукъ. Списаревски неможалъ да притърпи, разбира се такава нехална ирония отъ страна на привърженикъ Начевичъ Грековъ и пр. Като се видѣлъ изльганъ Телемахъ, че говори това противъ началството си, обѣрналъ другий пътъ: че

ужъ Списаревски се признесятъ противъ настъпващето министерство и за да потвърди това, накарва поменати Иванова съ двама негови другари да телеграфиратъ въ министерството, че Списаревски говорилъ противъ настоящъ министерство.

Ниската тая каубета на познатите креатури на Чачеви, възнесодува гражданинъ твърдѣ много; всички се питаха: «до кога най посль ще ни пращатъ подобни хора, които не сѫ въ положение себе си да оправятъ, а камо ли толкова халди граждане и седени?»

Като се взе предъ видъ не единократните произведения скандали, при това и башбузука на Телемаха, депутатина Д. Поповъ би на Варнен. Окръж. Управителъ съдъдующата депеша: «Като виждамъ, че поведението на Околийски Началникъ Телемаха, въ всяко отношение е вредително както за настъпението, такъ и за правителството, моля прекращение на произволи тѣ му.»

Бург Стояновъ и З. Гунчевъ опълномощени отъ Българското настъпление, телеграфирватъ въ министерството по същата смисъл. Мюсломанското настъпление на 19 и 20 май телеграфирва на Г-на Министра на Вътрешните дѣла съдъдующего. «Клеветатъ на мъстгии Околийски началникъ Телемахъ, противъ честните ни и най почтени граждани, заканването му къмъ това на същество, че и два дни ако бѫде началникъ, ще разплачи мало и голѣмо, затова, че настъпението исказа нуждатъ и болките си възмътъ, Г-не Министре и члену Държавнаго Съвета, молимъ освобождение отъ присъдата.

Формално упълномощенъ отъ мюсломанското настъпление на града и околните Добричеви.

(под.) Х. Хамзаевъ.

Г-нъ Списаревски помоленъ отъ въвълко прилага телеграфирва Г-ну Министру Внутрѣшнихъ дѣлъ съдъдующего: «Околийски Началникъ съ обръщението си къмъ граждани и селенитѣ врѣдъ въ града и околните тероръръ. Това ако е вършило при Чачевича, трѣбва ли същото да управлява при състава на сегашното почитаемо отъ цѣлъ Български народъ Министерство.»

Гражданинъ: Добревъ, Братия Киселкови, Стояновъ, се оплакаха частно за настъпение тѣмъ оскърблование и доказание на интересите имъ.

Министерството телеграфирва Г-ну Варнен. Окр. Управителъ да исльца това дѣло. Гражданинъ подържа и подновиха своите оплаквания. Г-нъ Управителя утеши гражданинъ, като ги увѣри, че той ще се постара да представи справедливо оплакването имъ дѣто се слѣдва.

Азъ вървамъ, че като и Г-нъ Управителя имаше случай да се увѣри самъ, че Телемахъ освѣнъ дѣто е неспособенъ за околовски началникъ, но той е неприятъ на днешното Министерство, тъй като плачи съ кървави сълзи за Чачевича, при когото можеше да си разиграва както ще коя и петела му да пѣе, — ще ходатайствува да се отърве, както той, тъй и Добричката околия отъ подобенъ чиновникъ, който е роденъ само скандали и накости да произвежда; и ще се постара да представи лице достойно за околовски началникъ.

С. Синвицкий.

С. Попово, (Разград. Окр.) 29 Мая 1883. г.

Гне Редакторъ!

Неожиданното промѣнение на Околийски и Началникъ Г-на Т. Поппова растрѣвожи населението не само въ селото ни, нѣ и въ цѣлата почти околия. Г-нъ Поппова, безпристрастно не си кажемъ е испълнявалъ тѣзи дѣлъности повече отъ три год. и то тъй аккуратно, щото населението въ допинѣната му повърхността околия крайно симпатизира нему. При периодичното появяване на разбойниците въ тѣзи околии и при техното присъединение, той е показвалъ прѣголѣма дѣятельност и неустрашимост, съ което е докаралъ околията до прѣвѣтъ положение. По поводъ на това, слухъ се носи, че населението отъ повечето села са отиѣло телеграфически до надлѣжната висина властъ да моли за възвръщането му на мѣстото.

Истина, че подобна пространна околия, като тая що брои по-вече отъ 45 хил. жит. изисква за управникъ мѣжъ аккуратно идѣяленъ, като Г-на Поппова, който вѣроятно, че до сега не е получилъ още никакъ въговоръ отъ надлѣжната си висина властъ за испълнение обязанностите си.

Не уже ли съ честото промѣнение даже и на най честните и достойни чи-

ловици въ пасъ, може са очаква ожидаемий плодъ — и, както честото промѣнение на единъ кормчия погрознява бъдущността на корабътъ, то, тъй също промѣнението на кой и да е чиновникъ (разбира се, способни, честни) посъдъва логикитъ.

За сега только, а съ падането на бѫдущий и Началникъ (научавамъ ся че ще да е Бѣленски) писа-щъ ви пакъ.

С. Стояновъ

гр. Свищовъ 31 Май 1883 год.

Пакъ побѣда!

Съ тия много значущи думи начинами вие настъпата си дописка, съ тѣхъ и не исказвачи своята рѣдъстъ, които почувствувахми, когато видѣхми и тоя пакъ бѣлскавата побѣда която благоразумните граждани одържаха върху опронасителите на всѣко добро, честно, здравомисляще; побѣда на свѣтлината върху мрака. Слѣдъ тържественната побѣда съ която са означенуваха изборъ за окръжния съвѣтъ, сполучливия изборъ за градския съвѣтъ, който става въ недѣля на 29 май дойде да увѣри всѣко, че паразитъ, пиявичъ на народния организъмъ е изгубили всѣка довѣренностъ на народа, че тѣ сѫ презрѣни, отринти по причина на своите калини и нетърпими дѣла, съ които са отличиха въ врѣмѧ на своето властуване. Инакъ и не можаше да бѫде; злото, лоша то, беземисленото може да са извѣрши много лесно, но сътнинитъ отъ тия по роци не биватъ никога добри. Свищова бѣше гиѣздото на чорбаджилъка, главната подпорка на консерваторски тъ корифеи. Тукъ тѣ боряваха, проповѣдаха гнилантъ си допътни идеи, мамаха простодушното население, но и тукъ изгубиха довѣрие и тукъ хората са увѣриха, че тия измамници тикатъ нашето злощастно отечество въ прошъстъ, че тѣ работятъ за чисти егоистически цѣли и тукъ имъ обѣрнаха гърбъ. Денътъ 29 май ясно свидѣтелствува, че тѣхните празни обѣщи не произвѣждатъ своето дѣйствие, че хамалското ораторство на извѣстни личности, не е ораторство, а често глупаво бѣзъществене, че куража на същите с притворенъ и замаскиранъ. Нарадно бѣха всички имъ ходения, тичания и всички имъ увѣщания. На халъсъ отидаха черпѣната изъ кръчмите на неуморимата она и безхарактерна личност, която са расхожда изъ градъ ви, на онзи консерваторски барометъ, когото и до днешнѣ денъ любопитните Свищовски граждани не знаятъ къмъ чия народностъ принадѣжатъ: Малаецъ ли е той или Хотентотъ, но който много добрѣ съзнали на бѣлскавата читаща публика по своите си замисловати прѣди и золумуци. Много и тѣжки трудове положиха консерваторските агитатори за да увлекатъ простолюдинътъ изъ мрѣжите си, но не имъ са удаче. Изборъ за градския съвѣтъ падна върху лица исклучително принадлежащи на народната партия лица, които са ползватъ отъ уважение и почети. Име сърадвани тия господи за гиѣздата на тържественъ изборъ! Врѣмѧ е вече да са свѣтимъ и да не оставимъ да ни водятъ за носа извѣстни подлеци и да са расположатъ съ сѫдбата имъ. Проче, тѣ загинаха и отидаха въ нѣвратъ и дай Боже никога да не встанатъ отъ онова положение, въ което сѫ са сгromолясили.

Черновѣждъ.

Оправдение.

№ 3514.

По поводъ писането въ брой 83 на в. «Славянинъ» че ужъ Бѣленски Кметъ Поповъ бѣль направилъ злоупотребление съ пожертвованията, събрани въ полза на пострадавшите отъ пожаръ Бѣленски граждани, Русенското Окръжно Управление съдѣдъ като на мѣстото провѣри съмѣтките по въпросното дѣло за получението и раздадене на помощи, съ удоволствие намѣри, че никакъ злоупотребление не е било съ тѣзи пожертвования и че помѣстеното по този предметъ съобщение въ 83 брой на в. «Славянинъ» не е вѣрно.

За успокояние проче на общественото мѣнине, Русенското Окр. Управление счита за свой приятелъ дѣлъ да опровергае съобщението по тази съмѣтка като лишено отъ всѣка правдоподобностъ.

И. Д. Русенски Окръженъ Управителъ,
П. З. Горбановъ
Секретарь: М. Йордановъ

Заб. р. Ние напомнимъ да е казано и обнародовано че има злоупотребление въ тия пожертвования; въпросъ не бѣше за стапали злоупотребления, но да се даде явътъ отчетъ, отъ гдѣ колко пари сѫ пристигнати въ кому колко сѫ дадени. Съ единъ рѣчи иска се подробна съмѣтка; това опровержение на да ли ще удовлетвори желанието на ония, които сѫ присъдили помощта си за пострадавшите. До гдѣ не са даде подробна съмѣтка, мислимъ че се види съмѣтката. Когато се обнародва подробно цѣлата съмѣтка, само тогава може да се каже, има ли злоупотребление или не, защото съмѣтъ ще може да види: да ли има записано неговото пожертвование и комуто е дадено, да ли е присъдъ толко, колкото му е записано.

Оѓа достовѣрно място са научаваме, че нашето министерство на Правосъднието, най-съдѣтъ са въ сътило да тури на дневниятъ рѣдъ не тѣй маловажниятъ въпросъ за назначение предѣдатели на дѣлътъ аппелативни сѫдлища въ България. За кандидати на тия твърдѣ важни постове сѫ тури Г. Баларевъ и Г. Миниковъ. Първъ е вече телеграфически поканенъ съ предѣдателското място на Софийски Аппелативенъ Сѫдъ, нѣ той, види са, по свои особенія съобразения отказалъ. За втори пакъ е още неизвестно да ли е вече поканенъ, тѣй като той за сега са пакири въ София, по дѣлъмъ служи. Задѣлжително е обаче, че поканяването за служби, по сѫдебната част, ставатъ сега по единъ съвършено именити за пакъ начинъ и прѣзъ единъ съмѣтъ съграпенъ за пакъ канатъ; тѣй на пр. Г. Баларевъ е каненъ за предѣдател на Софийски Аппелативенъ Сѫдъ отъ пѣкъ си г. Маноловъ. До колкото е пакъ известно г. Маноловъ съ членъ въ Върховниятъ Кассационенъ Сѫдъ т. е. сѫдия при това колективно учрѣдение, а чиновници по сѫдебната част, когато тая дѣлъност е ладена исклучително г. Министру. Ако ли пакъ по той въпросъ е измисленъ въ пайново врѣмѧ иѣкакъвъ особенъ рѣдъ, то е друго иѣкъ. Противъ казанинъ горѣ кандидати за предѣдатели на дѣлътъ аппелативъ въ България иницииратъ имена. Цѣ забѣлжимъ само, че тѣ исоговорятъ на условията, които са изискватъ отъ отѣдъла на законоопроекта за сѫдостроителство, по назначението на чиновници по сѫдебната част, който е вече изработенъ отъ юридическата комисия въ София, съ други думи, че тѣ не сѫ юристи, както казаний законопроектъ то изисква безусловно. Ний искаемъ да вѣрваме, че особено г. Миниковъ ще откаже да приеме тѣкъвъ важенъ постъ, като сравни своите пезавидни сили по правото съ самия постъ. Оѓа друга страна пакъ е твърдѣ удивително, защо нашето Министерство на Правосъднието отѣдъла да сиабдява по-широки иѣкакъвъ инстанции съ юристи, а прибѣга въмъ лицъ, които освенъ че въмътъ никакъ теоретическо юридическо образование, нѣ и не сѫ въ състояние да мотивиратъ едно сѫдебно рѣшеніе или присъда.

Въ единъ отъ броеве си «Бъл. гласъ», бѣше побѣрзъ да съобщи на своите читатели, че ужъ Софийската депутация, не била приета отъ И. П. В. Императоръ; посъдѣдътъ депеша обаче изъ Москва, явно доказава че тя била приета много по-милостиво и полубезъзно, отъ колкото консерваторската депутация, на която не са удали да продуматъ нито дума, нито е била запитана за иѣкъ.

Говори са че И. Пр. Генералъ Соболевъ тръгналъ изъ Москва и че съдѣдъ пристиганието на П. Височество, щѣль да се състави посъдѣдътъ кабинетъ, въ когото щѣль да влѣзе и г. Балабановъ и други лица отъ либералната страна.

Русското посолство въ Цариградъ получило отъ Султана ферманъ, за съзиждане черкова на Шипка. Ферманъ билъ престигналъ въ Пловдивъ и построеката на черковата щѣла да се захване наскоро.

Въ Пловдивъ театралната трупа почнала да се съставява, за която цѣлъ биле новикани иѣкъ лица. Отгнали са само 3,000 гроша.

ТЕЛЕГРАММА

Вратца 3 Юний.

Цанковъ оправданъ.

Савовъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1.

На 17 юни 1883 година въ 2 часа съдѣдъ пладне въ Русенски Окръженъ Съдътъ подъ предѣдателство на Русенски Окръженъ Управителъ ще стане публиченъ търгъ съ тайна конкуренция за съграждането на 4 здания за земедѣлческото училище въ Образцовъ Чифликъ при града Русе.

Стойностъ на работите възлиза на 120,000 лева. Пеканинътъ залогъ 6,000 лева.

Предложението (оффертитѣ) трѣбва да бѫдатъ съобразни съ образеца опредѣлени въ закона за публичните търгове.

Поеими условия, планове и съмѣти могатъ да се видятъ въ помѣщението на окръжни инженери въ правителственото здание, въ канцеларските часове.

Русе, 1 Юний 1883 г.

Русчукъ скоро-печатница на в. «Славянинъ»